

Swedish Mozart

På Tivoliudden ligger Joseph Martin Kraus grav. Kraus var en känd kompositör, även kallad "Swedish Mozart". Hans musikstil var mycket nära Mozarts och därför kallades han så. Men tänk om anledningen var något annat...

Så här kunde det ha gått till:

Det var en gång för länge sedan två vänner som hette Gustav III och Joseph Martin Kraus. Gustav III var kung över Sverige under denna tid och Kraus var en ung kompositör som brukade skriva musik och melodier till Gustav III som älskade att få höra gudomliga musikverk.

En kväll när karlarna satt tillsammans och diskuterade morgondagens bal gav Gustav förslaget om Kraus för första gången ville framföra sin nya musik inför en publik. Det skulle skapa enorma rubriker i tidningarna och göra Kraus känd i Sverige. "Alla kommer att skriva hur enastående du spelade under balen och vilken fantastisk bal det var! Vi båda kommer vinna massor på det!" var Gustav säker på. Många tveksamma blickar senare gick Kraus motvilligt med på idén men med ett villkor. "Du får ställa fram balen någon vecka. Först måste jag bege mig utomlands där jag har några ärenden." "Om det är vad som krävs för din närvaro, så gör jag det" sa Gustav och sken upp.

Överallt talades det om den stora balen som skulle ske nästa fredag. Alla var spända och väntade på den stora dagen. Alla kungligheter, högsta adeln och kända kompositörer var bjudna. Den största salen i det största slottet i Sverige kryllade av guldprydnader och lyx. Vart man än tittade fanns diamanter och guld. Golvet var i marmor och en stor kristallkula hängde från taket. Allt var i bästa skick och Gustav hade aldrig varit mer nöjd. Detta skulle bli en succé!

Dagarna gick och man började känna doften av balen i luften. Det var höst och kyligt. Naturen var alldeles orangeröd. Snart var dagen inne, baldagen. De inbjudna hade tagit danslektioner och var redo inför balen. Klänningarna var inköpta såväl som kostymerna. Varenda liten detalj på varenda klänning var i diamant och andra lyxigheter. Nu var Gustav också klar med alla förberedelser och väntade hetsigt på den stora dagen. Det var endast en sak som bekymrade Gustav. Kraus hade inte setts till och inte heller hade han

hört av sig. "Tänk om han inte hinner? Det får ju bara inte ske! Allt är ju så perfekt!" tänkte Gustav.

Torsdag kom och ingen Kraus hade synts till. Nu började kungahuset hamna i panik. "Det är över! Utan Kraus har vi ingen musik och då har vi heller ingen bal!" Gustav skickade många bud efter honom i hopp om ett svar men inget kom. Att vänta var inte längre något alternativ och de fick därför börja utan honom, tänkte de.

Äntligen kom den stora dagen som alla väntat på och spänningen var i luften. Rika män och kvinnor forsade in genom de enorma slottsportarna. Alla med leendet i högsta hugg. Gustav välkomnade in de kära gästerna och försökte själv hålla leendet på topp men i själva verket var han nervös eftersom Kraus ännu inte anlant. Gästerna verkade i alla fall ha det väldigt trevligt och inga som helst besvär. Gustav gick ut en sväng och då från ingenstans dök ett huvud upp, otroligt likt Kraus. Långsamt men säkert såg han plötsligt de andra kroppsdelarna från andra sidan berget. "Kunde det vara självaste Kraus som precis anlant. Nämen, det var han!" Kraus kom med raska steg fram och verkade vara medveten om att han var försenad.

När de möttes bad Kraus hemskt mycket om förlåtelse och berättade att han hade släkt i Tyskland som var sjuka och behövde därför stanna lite längre. "Jaha, vad synd, men då förstår jag! Jag visste att du inte skulle svika mig!" sa Gustav. "Självfallet" sa Kraus flåsande. Tillsammans mötte de senare gästerna och Kraus fick snabbt bege sig och börja spela sin musik.

Alla gäster njöt såväl som Gustav III när musiken spelades. "Det bästa jag hört!" "Nämen åh, så underbar melodi!" "Tillfredsställer verkligen själen" hördes kors och tvärs över den långa salen. Nu var både Kraus och Gustav nöjda och belåtna.

Gästerna dansade och dansade och kvällen verkade aldrig ta slut. Kraus spelade mirakel på mirakel. Snart blev folk hungriga och då var det dags för maten som hade lagats under flera långa dagar. Maten var himmelsk och det var den bästa kvällen för alla. Aldrig förr hade världen skådat en liknande bal.

Det blev en enorm succé och i flera veckor pratades det om det. Både Kraus och Gustavs rykte höjdes. I framtiden skedde många liknande balar, fester, fina middagar och Kraus spelade alltid sin underbara musik. Men den första balen var alltid den bästa, ingen bal blev någonsin bättre.

Gustav III var mycket glad att Kraus alltid kunde skapa sådan succé vid festerna och ville därför ge något tillbaka som tack. Vad kunde han göra?

Gustav III tänkte i flera dagar då han äntligen kom fram till en riktigt bra idé. Gustav kunde i smyg någon gång när Kraus skulle utomlands till sina sjuka släktingar följa med och hjälpa hans sjuka släktingar.

När Kraus som vanligt berättat att han skulle åka utomlands igen och de sagt adjö följde Gustav III efter honom. Kraus gick flera kilometer tills han kom fram till vattnet. Där stod några båtar och en mycket gammal man. Kraus betalade mannen och gick på en av båtarna. Gustav väntade i några minuter och gjorde precis samma sak lite senare. Kraus åkte över till andra sidan och hamnade i Polen. Gustav förstod ingenting då Kraus sagt att det var i Tyskland släktingarna bodde. "Han måste väl ha sagt fel" antog Gustav.

Kraus tog sig med hjälp av häst och vagn ända ner till Österrike. Gustav följde efter. Plötsligt stannade Kraus och gömde sig bakom ett träd. "Vad gör han?" tänkte Gustav chockat.

Snart blev det mörkt och då såg Gustav hur Kraus bytte om till svarta kläder och tog på sig en mask. Nu började Gustav bli lite rädd. "Vad i all sin dar håller den där galningen på med? Det måste vara något missförstånd. Kanske råkade jag följa efter fel man?" Gustav var rätt säker på att fallet inte var så då han fortfarande såg lite av mannens ansikte och det var ingen annan än självaste Kraus!

Klockan slog midnatt, natten var som mörkast och inte ett enda ljud hördes. Kraus började långsamt att bege sig mot ett hus. Kraus öppnade låset med ett märkvärdigt verktyg och gick in, Gustav strax därpå. Gustav var helt blå i ansiktet medan han gömde sig i ett hörn och såg någon komma och bemöta Kraus. Gustav kunde inte tro sina ögon. Det var Mozart! Självaste Mozart! Den kände tonsättaren stod endast några meter ifrån Gustav. "Vad har Kraus med honom att göra?" Nu var Gustav otroligt förvånad.

– Är den klar? undrade Kraus våldsamt.

– Ja, jag ska ge dig den nu men då vill jag ha pengarna först, sa Mozart försiktigt

– Okej, okej, skynda dig!

Gustav spärrade upp ögonen häpnadsväckande. "Vad pratar de om?"

– Här har du musiken, jag har varit uppe i flera nätter för att skriva den, berättade Mozart.

– Du får absolut inte nämna något till någon om att du säljer musiken. Förstår du det? frågade Kraus.

Nu började Gustav III förstå vad som hade hänt. Kunde det vara möjligt att under all denna tid Mozart skrivit Kraus musik och Kraus låtsats som om det var hans egen? Tusen tankar gick genom Gustavs huvud. "Är Kraus en förrädare?" tänkte han med hysterisk ilska. Hans kropp fylldes med ilska och besvikelse. Kraus som han känt under alla dessa långa år och beundrade så mycket... Vilken lögnare han var!

Kraus gick ut ur huset med alla papper där melodierna stod. Han gömde sig bakom ett träd och började ta av de svarta kläderna och den svarta masken. Sedan tog han på sig sina vanliga kläder och gav sig av. Gustav följde inte efter längre utan tog sig snabbaste vägen hem till Sverige.

Skulle han verkligen berätta för alla hur det låg till utan att prata med Kraus först? Han borde ge Kraus en chans att förklara först. Gustav plågades under några dagar i väntan på att Kraus skulle komma hem.

Några dagar senare kom Kraus till slottet. Gustav rusade ner för trapporna för att bemöta honom. "Gustav, Gustav! Jag har skrivit ny musik som du kommer att älska! Denna tog mig minsann lång tid!" Gustav stod inte ut med det faktum att Kraus tittade honom i ögonen och ljög! Vilken hemsk människa!

Gustav blev väldigt allvarlig och började vråla:

– Hur kunde du? Din lögnare!

– Vad pratar du om? utbrast Kraus chockat.

– Jag vet att det inte är du som komponerar musiken. Låt mig ta det hela från början. Jag var så otroligt tacksam över att du framställde din eller ska jag säga Mozarts musik vid alla festliga tillfällen och bestämde mig därför för att komma och överraska dig när du åkte till dina "sjuka släktingar". Jag ville komma och hjälpa till. Jag följde efter dig till Österrike och fick reda på sanningen. Jag lyssnade medan du och Mozart pratade. Det var Mozart som komponerat din musik hela tiden! Är allt detta sant Kraus?

Kraus var helt röd i ansiktet och det såg ut som om han ville sjunka ner i marken.

– Jag kommer att berätta allt på maskeraden nästa vecka i slottet! Du kan inte göra något för att hindra mig! sa Gustav strängt.

Kraus gick ut ur slottet med både rädsla och ilska. "Ingen kan få reda på denna hemlighet, annars är mitt liv över! Ingen kommer någonsin att respektera mig längre!"

Plötsligt kom han på en genial idé. "Jag kan klä ut mig till någon annan och under maskeraden skjuta Gustav! Ingen får då någonsin reda på att det var jag som mördade honom och ingen får veta hemligheten! Jag är ett geni!"

Gustav var nästan lika upphetsad inför denna maskerad som han hade varit inför den första balen. Maskeraden skulle vara på en av Gustavs favoritställen, Tivoliudden. Där fanns ett stort slott som nyligen byggts och kungen ville visa upp det för alla. Där härskade friden. Där kvittrade fåglarna ständigt. Igen såg han till att salen var proppad med guld, diamant och det högsta lyx. Detaljerna var otroligt vackra. Alla möjliga sorters mat lagades. Igen pratade alla i landet om denna maskerad. Kostymer syddes överallt i landet. Adeln förberedde sig spänt.

Kraus hade förberett den hemska planen i hemlighet. Han hade planerat allt i minsta detalj. Han skulle klä ut sig till en person som hette Ankarström och sedan skjuta Gustav. Ingen skulle få reda på att det var Kraus, han skulle inte straffas och skulle fortsätta vara en berömd kompositör.

Den stora dagen kom, i tidningarna stod det nästan bara om maskeraden och adeln väntade spänt. Slottsportarna öppnades och ut kom Gustav klädd som den kung han var. Han varmt välkomnade alla och tog in de till den stora salen. Alla var förtjusande av Tivoliudden och älskade stället. Alla var där förutom Kraus, som smed sina planer och planerade sin stora ingång. Han klädde ut sig till Ankarström och begav sig in i salen. Gästerna var glada och skrattade bakom de vackra maskerna. "Det kommer nog inte vara så länge till" tänkte Kraus.

När han kom in vände han sig och letade efter Gustav. Han var mitt i salen bland alla gäster. "Jag väntar till alla börjar dansa så ingen märker när jag närmar mig." Snart stod han endast någon meter ifrån. Han tittade omkring sig. Ingen tittade på honom. Nu var det bästa tillfället...

Kraus tog försiktigt ut pistolen, riktade mot Gustavs hjärta och sköt. Ett högt ljud hördes och Gustav III kung av Sverige föll mot marken blödande. Allt tystnade. Allas blickar vändes mot kungen och sedan på pistolen. Några sekunder senare var det kaos i hela slottet. Folk skrek och hade panik. Alla försökte hitta en väg och springa ut. Vakterna rusade mot "Ankarström" i högsta fart. Men Kraus sprang snabbt som blixten in på en toalett och tog av sig förklädnaden.

Ut kom han lika oskyldig som ett spädbarn i alla andras ögon. Vakterna var helt frustrerade. Vart tog Ankarström vägen? Kraus som nu lugnt kunde bege sig hem var mycket nöjd över sina insatser. Kraus brände kläderna och såg

till att ingen någonsin fick tag på dem igen.

Dagarna gick. Sökandet av den bortblåsta Ankarström fortsatte hopplöst. Kraus hade insett vad han egentligen gjort mot sin gamle vän Gustav. Det var tack vare Gustav han blev så berömd och älskad... Han hade mördat sin vän bara för att rädda sitt falska rykte.

Kraus försökte att glömma det men nu var det som att ingen brydde sig om musiken "han" skrev. Det brukade alltid vara Gustav som beundrade musiken och förde den vidare och såg till att alla visste hur talangfull Kraus var. Det var inte längre någon idé att gå till Mozart och köpa musik då motivationen var borta och det fanns ingen att imponera och spela upp till längre. Vad hade han gjort?!

I flera dagar framöver plågades Kraus. Till slut hade han tappat livslusten själv och inget var längre kul. Några dagar senare hittades Kraus död.

Ja... så kunde det ha gått till, men troligen inte.

P.S. inget illa menat mot Kraus.

Yeva Hovsepyan, vinnare i årskurs 7